John O'Brien

MISIUNE SEAL

John O'Brien

Misiune SEAL

versiunea în limba română

UNCRIS

John O'Brien este un fost pilot instructor pe avioane de luptă, *convertit* la Forţele Speciale în ultima parte a carierei militare, când a participat la Operaţiunea *Desert Storm*.

PROLOG

A apărut mai întâi la Cape Town, Africa de Sud, şi s-a răspândit în restul lumii cu o viteză nemaipomenită. Atât de mulţi au fost infectaţi, încât până şi liniile telefonice comerciale au fost suprasaturate mai degrabă de apelurile celor bolnavi decât de clienţi. Bătrânii, tinerii, bolnavii care au murit din pricina virusului, s-au numărat cu sutele de mii. Serviciile orăşeneşti au fost copleşite, iar guvernele naţionale au luat măsuri rapide. A fost alcătuită o coaliţie de companii farmaceutice care să realizeze şi să producă un vaccin, iar naţiunile au pompat bani pentru a grăbi procesul. Fără a mai fi supus etapelor uzuale de testare, vaccinul a fost administrat mai întâi forţelor militare, iar după 24 ore şi civililor.

Într-o stare de teroare, aproape în panică, cea mai mare a populaţiei lumii a fost inoculată într-o perioadă scurtă de timp. În 72 de ore cei mai mulţi dintre militari zăceau bolnavi în paturi, asudând cuprinşi de febră. Vaccinul a fost retras, dar era prea târziu. După alte 96 de ore, 70% dintre ei erau morţi. Cu excepţia a doar 1% care nu au luat virusul sau s-au dovedit a fi imuni, toţi ceilalţi s-au transformat.

Celor infectaţi, virusul le-a provocat mutaţii genetice care le-au îmbunătăţit auzul, mirosul, abilitatea de a vedea în întuneric şi de a comunica telepatic cu ajutorul mesajelor sub formă de imagini. Viteza de reacţie a muşchilor a crescut, oferindu-le o ripostă promptă şi agilitate sporită. Funcţiile superioare ale creierului şi memoria a fost distruse, lăsând doar o furie turbată şi poftă de sânge. Pigmentarea pielii a fost şi ea atât de alterată, încât lumina solară o ardea instantaneu, provocând o agonie cumplită şi moartea aproape imediată. Cei transformaţi au devenit creaturi ale nopţii. Acum, fiind doar nişte haite de animale, ziua se ascundeau în locuri unde nu pătrundea lumina. Când soarele cobora sub orizont, ieşeau la vânătoare pe străzile întunecoase, ucigând orice fiinţă vie pe care o găseau. Porecliţi *prădători* de noapte, ei erau *stăpânii* nopţii.

Pentru cei 1%, viaţa a devenit o bătălie zilnică. Moartea era nu mai departe decât de o clipă de neatenţie. Depăşiţi în proporţie de aproape 30:1 – iar acest ratio creştea cu fiecare zi ce trecea – supravieţuitorii ripostau cât puteau ei de bine. Puterea de foc a

armelor era singurul mijloc de a ține oarecum în frâu hoardele hămesite.

•

Chief Petty Officer[1] Vance Krandle era întins pe burtă pe colacul de cauciuc ce constituia bordul ambarcaţiei de luptă folosită pentru debarcare – *zodiac*. Într-o mână avea arma de asalt M-4 cu supresor de zgomot, iar cu cealaltă se ţine de mânerul din parâmă. Spuma era zburătăcită în părţi, în timp ce *zodiac*ul sălta pe valurile furioase, uneori împroşcându-i şi pe ei. Îşi şterse ochelarii tactici udaţi de apa sărată şi se uită la restul camarazilor din grupa sa.

Speer, care acum sta gheboşat conducând barca, este cercetaşul grupei şi glumeţul oficial al acesteia. Crescuse vânând prin Munţii Ozark şi era cel mai bun căutător de urme, dar atitudinea sa sarcastică, pe Vance îl cam călca pe nervi. Totuşi… era cel mai bun cercetaş din SEAL.

Ortiz, întins chiar lângă Krandle, se ţinea de aceeaşi parâmă – în poziţia a doua. Micul portorican devenea imaginea vie a furiei atunci când se trăgea asupra sa. Probabil se datora faptului că crescuse în zona estică a Los Angelesului. Lui Krandle îi trebuise ceva timp pentru a aduce acest aspect sub control.

Blanchard, ghemuit în spate, este sanitarul slăbuţ şi tăcut, un copil orfan din sudul Chicagoului. Calmul său aparent era contrar forţei sale interioare. Se arunca fără nici o ezitare în cea mai dură luptă pentru a-şi ajuta un camarad. De cele mai multe ori, se ţinea în coasta lui Speer. Legătura strânsă dintre oamenii din echipă nu permitea apariţia unor rupturi între aceştia.

Franklin, ajutorul său la comandă – XO – era în spate, în celălalt bord al bărcii. Negrul, *petty officer*, din Atlanta, era o minte ascuţită care, cândva, va deveni un comandant de unitate foarte bun. Eh, dacă n-ar fi avut parte de evenimente ce schimbau lumea.

Miller, întins pe partea opusă lui Krandle este un Sioux[2] veritabil crescut în Dakota de Sud. Vorbea rar şi chiar şi atunci replicile sale se limitau la doar câteva cuvinte. Krandle era sigur că în unele săptămâni vorbele adunate ale lui Miller nu depăşeau numere cu două cifre. Dar, era un maestru la acoperirea urmelor

---

[1] Chief Petty Officer – grad militar în US Navy (cod NATO OR-6).

[2] Sioux este numele unui grup de triburi de populație nativă nord-americană / amerindieni.

lăsate de grupă. Au fost situaţii în care au trebuit să se întoarcă pe acelaşi traseu şi nu au putut să o facă pe baza semnelor lăsate de ei înşişi la venire. Atât era de bun.

Împreună formau o echipă dată dracului. Se contopiseră într-o singură entitate, fiecare ştiind cum gândeşte şi acţionează ceilalţi – cunoscându-şi unul altuia puterile şi slăbiciunile. Dacă era cineva care să treacă prin situaţia cu care se confruntau… ei erau aceia.

Mai fuseseră o dată în interiorul teritoriului, căutând şi salvând un mic grup de supravieţuitori. Observând fum înălţându-se deasupra ţărmului împădurit al Oregonului, Leonard a adus submarinul mai aproape şi a trimis grupa să investigheze.

— Ţine minte, *Chief*, *voi* sunteţi importanţi pentru noi. Fără chestii eroice. Dacă sunt prea multe probleme, te retragi. Nu contează ce găsiţi; să fiţi înapoi cu un ceas înainte de lăsarea întunericului, i-a instruit Leonard înainte de a-i trimite pe ţărm.

Un alt val a stropit ochelarii lui Krandle. I-a şters şi s-a încordat, pregătindu-se de debarcare şi revăzând mintal acţiunile ce urmau, aşa cum o făcuse de o sută de ori mai înainte. Valurile s-au diminuat, ţărmul devenind vizibil dincolo de coamele lor. Fluxul era aproape în faza maximă. Plaja nisipoasă, largă, era mărginită într-o parte de o faleză stâncoasă, iar în cealaltă de un golfuleţ. Dincolo de acesta plaja continua pe o distanţă scurtă, cupă care se termina cu acelaşi tip de faleză stâncoasă. Drept înainte, plaja se continua cu dune mici, acoperite de smocuri de iarbă bătute de vânt. Şi mai departe, erau nişte case de plajă, iar dincolo de ele, peste vârfurile copacilor, se ridicau fuioare de fum.

Când se apropie de ţărm, Speer a accelerat scurt motorul, apoi l-a ridicat în ultima clipă, barca plutind liber pe ultimii metri. În momentul în care *zodiac*ul a atins nisipul, Krandle şi Miller au sărit simultan şi au sprintat pe plajă, cercetând vizual fiecare dună, fiecare colţ al caselor, fiecare fereastră. În urma lor, ceilalţi au înşfăcat mânerele de parâmă şi au scos barca din apă, târând-o peste întinderea de nisip.

În timp ce sprinta, bocancii lui Krandle săpau urme adânci în nisipul moale. Pescăruşii speriaţi ţipau luându-şi zborul. În afara acestora, singurele alte zgomote erau produse de bocancii săi pe

nisip, respiraţia forţată, şuieratul produs de dezumflarea bărcii şi mugetul surd al Pacificului.

S-a strecurat în spatele unei mici dune, în umbra creată de soarele dimineţii. A scos din teaca de la picior pumnalul bine ascuţit şi a tăiat banda adezivă care fixa un prezervativ peste supresorul de zgomot al armei. L-a ascuns în nisip unde avea toate şansele să ajungă alături de multe altele folosite în scopul lor original.

O pală de vânt a adus cu ea firişoare de nisip care i-au pătruns pe sub guler. Deci, vântul bătea dinspre ocean spre interiorul continentului. Grozav! Deci mirosul nostru ne va preceda. Dar este ziuă, şi atât timp cât nu intrăm în clădiri, totul va fi în regulă.

Krandle privi înapoi la nemărginirea oceanului. Nimic nu întrerupea vasta expansiune a apelor ce se întindeau până dincolo de orizont, dar Krandle ştia că USS *Santa Fe*[3] se afla undeva pe acolo, în imersiune, imediat sub suprafaţa apei.

Ridicându-se cu doar câţiva centimetri deasupra, Krandle privi printre smocurile de iarbă. Uşi deschise şi perdele ce fâlfâiau în ferestrele sparte. Deasupra capului, pescăruşii planau pe curenţii de aer. În jurul clădirilor nu mişca nimic. Îngenunchiaţi în spatele dunelor, ceilalţi membri ai grupei aşteptau apelul său, gata de orice.

Apăsând pe butonul microfonului de la gât, Krandle a transmis:

— Ascundeţi barca printre dune. Mergem către casa galbenă aflată direct în faţă.

Aplecat, Speer a preluat conducerea, concentrându-se pe zona aflată drept în faţă. La câţiva paşi în spatele său, Ortiz supraveghea zona din stânga-faţă. Al treilea din coloană, Krandle cerceta zona din dreapta-faţă. Urma Blanchard, apoi Franklin şi Miller în spate.

Cu toţii ştiau că în timpul zilei trebuiau să aibă grijă doar de cei ca ei. După ce soarele apunea sub orizont, *stăpânii* nopţii ieşeau din adăposturile lor şi-şi începeau *vânătoarea*.

Viteza, abilităţile şi numărul lor îi făceau extrem de periculoşi. Chiar dacă el şi ceilalţi supravieţuitori cică stăpâneau la lumina

[3] USS *Santa Fe* (SSN-763) - submarin american din Clasa Los Angeles.

zilei, odată noaptea lăsată, se aflau pe o treaptă inferioară în lanţul trofic.

Orice clădire în care era întuneric trebuia evitată, intrându-se în ea doar în caz de extremă nevoie.

Urcând câteva trepte – doar nişte improvizaţii făcute din fragmente de şine de cale ferată – grupa a intrat în curte şi s-a adunat lângă unul dintre colţuri. Krandle a aruncat o privire prin uşa deschisă din spate. Întunericul se destrăma, iar lumina radiantă dezvăluia mobila răsturnată. Şi alte obiecte erau răspândite pe podeaua acoperită cu un strat subţire de nisip adus de vânturi. Era ca şi cum ar fi privit o fotografie; un moment din timp îngheţat pentru totdeauna din casa care doar ea ştia ce s-a întâmplat acolo.

Balamalele uşii au scârţâit datorită brizei. Krandle s-a întors la colţul unde erau pitiţi ai săi şi s-a ghemuit în spatele lui Speer.

— Ce avem?

— Nimic. În faţă este o stradă paralelă, cu alte case pe marginea ei. Imediat în stânga e o intersecţie cu un drum ce duce în interiorul ţinutului.

O puternică răbufnire de vânt a învăluit grupa SEAL; o uşă s-a închis cu o izbitură. Toţi şase au tresărit, întorcându-se cu faţa către sursa zgomotului.

— Mă-sa-n…, asta chiar nu-mi place! a şuierat Speer. Cred că m-am pişat pe mine!

— Eh, şterge-te şi du-ne în interiorul zonei, către fuioarele alea de fum, a ordonat Krandle.

— Oare nu am precizat cât de mult îmi displace treaba asta? spuse Speer.

— Chiar de prea multe ori. Hai, mişcă-ţi fizicu'.

Pe când Speer dispărea după colţ şi-şi lua locul din frunte, Krandle se întreba dacă este pregătit să-nceapă o nouă zi în care să suporte comentariile şi plângerile idioate ale lui Speer. Totuşi, cel de-al şaselea simţ pe care-l avea Speer făcea ca fiecare bombăneală a lui să fie binevenită. Acesta s-a oprit lângă colţul din faţă al casei şi a privit în ambele sensuri ale străzii. La semnalul său cu mâna cum că totul este *'clear'*[4], Ortiz şi ceilalţi au trecut după cost şi au îngenuncheat lângă micul gard viu ce se întindea pe laterala casei. Apoi, toţi odată, s-au ridicat şi au

[4] clear – în argoul militar: liber, degajat, fără inamici.

traversat strada, adunându-se la colţul casei de lângă intersecţie. Un stol de păsări speriate au zburat, strigându-şi indignarea către intruşi.

Krandle s-a deplasat în frunte şi a cercetat drumul ce ducea spre interiorul comunităţii de pe coastă. De o parte şi de alta a acestuia şirurile de copaci umbreau peluze netunse demult. Gardurile vii cândva tunse, acum creşteau sălbatic, ramurile şi frunzele ieşind din rând precum părul zburlit dimineaţa. În lungul străzii, câteva vehicule parcate lângă rigole aveau pe lângă cauciucuri mici depuneri de nisip şi resturi vegetale. Pavajul era acoperit cu pietriş fin, care, sub acţiunea vântului, alcătuia un fel de model linear. La fiecare izbucnire a brizei, nisipul era spulberat, făcând să pară că strada se mişcă.

Îşi duse arma la umăr şi reglă luneta *SpectreDR* la 4x pentru a cerceta mai îndeaproape casele şi zona înconjurătoare. O coadă de pisică a dispărut rapid după colţul unei case. În diverse locuri, şiruri de urme marcau nisipul neatins, posibile dovezi că *prădătorii* nopţii bântuiau după pradă pe aceste străzi. Şi urmele erau proaspete.

Deşi din locul unde se afla putea observa fiecare fereastră, totul părea *clear*.

— Ce crezi? l-a întrebat Krandle pe Speer.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem şi s-o ştergem dracului de aici. Oraşele astea părăsite îmi dau fiori.

— Şi dacă coloanele alea de fum sunt semnale de la oameni care au nevoie de ajutor?

— Asta e problema lor?

— Eh, ghinionul tău că în armată nu e democraţie. Vom merge acolo. De ce trebuie să fii atât de cobe?

— Careva care poartă uniforma asta trebuie să fie vocea raţiunii.

Aceasta era metoda lui Speer de a face faţă tensiunii nervoase; omul nu avea nici cea mai mică intenţie să se întoarcă şi ar fi comentat şi dacă Krandle ar fi sugerat aşa ceva.

— Deci, ce-ar fi să-ţi mişti curu' prin împrejurimi, ca să vezi ce şi cum? i-a ordonat Krandle.

Speer ridică din umeri.

— E *clear*, dar n-aş vrea să fiu pe-aici după ce se lasă seara. Sigur sunt o grămadă de *prădători* care bântuie prin zonă.

Krandle îi trimise pe Franklin, Blanchard şi Miller de cealaltă parte a străzii, apoi a pus mâna pe umărul lui Speer.

— Treci în faţă.

Au înaintat încet, pe ambele trotuare ale străzii cu Franklin şi ceilalţi doi în poziţii mobile, în spate. Mai înainte, au mai trecut prin câteva oraşe abandonate, fantomatice, Ar fi trebuit să se audă copii jucându-se, maşinuţe tunzând peluzele, maşini pe stradă, iar mirosul grătarelor să fie dus de briză. Dar nu era decât foşnetul vântului printre crengile copacilor, scrâşnetul uşor al bocancilor lor pe nisip şi câte un ocazional ţipăt de pescăruş în depărtare.

Doar câteva case erau intacte; majoritatea aveau ferestrele sparte şi uşile întredeschise. Era atâta linişte încât se auzeau scârţâiturile sporadice ale lemnului provocate de creşterea temperaturii aerului. Au urmat nişte urme imprimate în nisip; acestea duceau în lungul străzii şi peste peluze. Speer se oprea şi le analiza pe fiecare, ca să desluşească câţi *prădători* de noapte au trecut pe acolo şi când. Fiecare urmă era ca o notificare despre ce s-ar putea ascunde în fiecare casă.

Grupa a traversat câteva străzi cu case goale şi vehicule parcate în lungul fiecăreia. Nisipul se adunase lângă fiecare obiect – plaja revendicând încet, dar sigur, oraşul. Din nici o clădire nu s-a auzit nici măcar un singur strigăt, ceea ce însemna că *prădătorii* nopţii erau ascunşi prin bârloguri în altă parte. Krandle era perfect conştient de vederea lor ageră şi de abilitatea de a simţi şi cea mai slabă urmă de miros. Cea mai mică adiere care să dezvăluie o pradă, i-ar dezlănţui frenetic.

La ieşirea din zona rezidenţială periferică, Speer s-a oprit pe o stradă largă, ghemuindu-se lângă zidul unei clădiri. De-a lungul bulevardului principal, câteva dintre marile ferestre ale magazinelor erau sparte, iar interiorul era ascuns în întuneric.

Cel mai rău semn al carnagiului care a măturat oraşul de coastă erau resturile de cadavre risipite în lungul străzii. Rămăşiţa zdrenţuită a unui picior în pantalon zăcea în mijlocul intersecţiei, cu albul unei tibii vizibil la unul dintre capete şi un adidas uzat la celălalt. Într-un magazin din apropiere, turul unui pantalon jeans se vedea peste pervazul unei ferestre sparte, restul trupului fiind ascuns sub o dună de nisip. O altă grămadă de nisip umplea o maşină cu portiera deschisă. Din nisip ieşeau rămăşiţele de schelet ale unei mâini, cu resturi de tendoane uscate atârnate,

care parcă încerca să degajeze şi restul trupului. Dintr-o altă grămadă se vedea jumătatea superioară a unui torace. Pe craniu, obraji şi maxilare atârnau părul şi bucăţi de carne deshidratată. Pe toată lungimea bulevardului, din dunele de nisip, ieşeau haine sfâşiate şi oase.

— Parcă ar fi fost o chermeză, murmură Speer.

— Asta a şi fost, spuse Krandle sec.

Cunoştea groaza ce i-a cuprins pe cei ce se aflau pe stradă, neputând înţelege ce se întâmplă şi încercând să scape de atacul brusc. Teroarea de a şti că nu vor reuşi, ultimele clipe de agonie cu carnea smulsă de pe oase…

Un ţipăt a spart liniştea, urmat imediat de altele. Acestea reverberau din adâncul întunecat al clădirilor, răspândindu-se pe stradă. Porumbeii adunaţi pe terase s-au ridicat într-o zburătăceală de aripi.

— Fute-m-aş! a exclamat Speer. Cred că tocmai am sunat clopoţelul pentru cină!

— Îhî. Cred că companionii noştri ştiu că suntem aici, a confirmat Krandle.

Instinctiv, toţi cei şase s-au dat un pas înapoi, cu armele aţintite asupra ferestrelor şi uşilor. Deşi ştiau că *prădătorii* nopţii nu vor ieşi în lumina soarelui, sunetele ce reverberau prin oraş îi înfiorau până în măduva oaselor.

Mai aveau câteva ceasuri înainte de a se reîntoarce pe ţărm. În depărtare, ridicându-se deasupra acoperişurilor, fumul care-i determinase să debarce pentru a cerceta încă se mai ridica în fuioare înainte de a fi abătut de vânt.

— Ce crezi că se-ntâmplă? arătă Krandle spre fum.

— Păi, energia electrică este oprită, aşa că nu poate fi vorba de vreun dispozitiv supraîncălzit. E prea întunecat pentru a fi vorba de copaci care au luat foc. E nemişcat…, a observat Speer.

— Adică vrei să spui că habar nu ai, i-a tăiat-o Krandle.

— Cam aşa ceva.

— Şi de ce nu spui aşa?

— Tocmai am spus.

— Îţi aminteşti coloanele acelea de vehicule peste care am dat în Irak după ce le-au *băgat în seamă* avioanele A-10? a întrebat Ortiz.

— În caz că n-ai observat, aici nu este Irakul şi nici nu-mi amintesc ca *Warthog*ii[5] să fi executat vreun atac la sol, i-a răspuns Speer.

Ortiz a ridicat din umeri.

— Las-o baltă, Speer.

Krandle era de acord; coloanele de fum semănau cu cele care, periodic, se înălţau spre cerul Irakului.

— Încotro acum? a întrebat Speer.

Când Krandle a cercetat fumul prin binoclu, din vârful turnului submarinului, s-a gândit că se ridică de cealaltă parte a oraşului, dar acum nu mai era aşa sigur. Şoseaua 101 trecea mai degrabă pe *lângă* oraş, nu *prin* el. Privind din nou fumul, a ales să urmeze semnalizatoarele către şosea. Dacă se îndreptau pe lângă coloanele de fum, puteau să vireze către ele.

Noile dune de nisip formate aici erau mai înalte şi mai largi. În unele locuri, trotuarele erau complet acoperite, forţând grupa să meargă pe stradă. Oasele care răsăreau din nisip sau zăceau pe stradă purtau urme adânci de muşcături. Păşeau peste sau ocoleau poşete, pantofi, şi alte rămăşiţe provenite de la cei surprinşi pe stradă de lăsarea întunericului, când *prădătorii* nopţii au atacat.

În timp ce înaintau, soarele se ridica tot mai sus, dar vântul turbulent diminua arşiţa. Ţipetele s-au diminuat, devenind doar un zgomot de fond.

La marginea oraşului, maşinile erau parcate aiurea pe un platou care avea într-o parte o staţie de benzină, iar în cealaltă parte o cafenea. Înainte, accesul la şosea se făcea printr-un pâlc de copaci şi se termina la semnul 'STOP' scăldat în razele soarelui.

Ei bine, lumea e în regulă. Omenirea este cea care s-a dus dracului.

Deasupra brazilor înalţi nu era nici o urmă de fum; vântul împiedica acest lucru, dar Krandle ştia că sursa acestuia era undeva în faţa şi spre stânga lor. Fumul începuse să se diminueze – focul se domolea.

---

[5] A-10 Thunderbolt II – mai cunoscut sub porecla *Warthog* - avion american cu reacție, monoloc, bimotor și cu aripă dreaptă, de atac la sol, pentru suport aerian din apropiere a forțelor terestre, prin atacarea de la joasă înălțime a tancurilor, a vehiculelor blindate sau a altor ținte de la sol.

— Se pare că ce-o fi arzând se află pe şosea sau în apropiere, spuse Speer.

Krandle a fost de acord.

— Aşa cred şi eu. Du-ne printre copaci. Ne vom apropia de acolo şi vom vedea despre ce e vorba.

S-au făcut auzite şase *click*uri metalice succesive, când fiecare a introdus cartuş pe ţeava armei. Sosirea lor la marginea oraşului a fost marcată de o răbufnire puternică a vântului. Lăsând în urmă ţipetele tot mai slabe ale *prădătorilor* nopţii, au luat-o peste bulevard, către copaci.

Se mişcau încet pentru a minimaliza sunetele. Speer i-a condus printre nişte tufişuri, oprindu-se pentru a da deoparte crengile înainte de a face pasul următor. S-au făcut una cu peisajul, doar ici-colo câte o scuturătură de frunze dezvăluind înaintarea lor nevăzută.

Terenul de sub copaci era deschis, doar din loc în loc fiind împrăştiate câteva tufişuri. Razele de lumină se strecurau printre crengi, luminând uneori trunchiurile copacilor. Prin lumină săgetau insectele, oferind un spectacol interminabil.

În interiorul pădurii înaintarea a devenit mai uşoară. Având grijă unde-şi punea piciorul, Speer îi conducea de-a lungul cartierului periferic. Păstrau distanţa dintre ei, mai mult din obişnuinţă, decât ca măsură preventivă. Şase perechi de ochi cercetau prin semiobscuritate, încercând să pătrundă umbrele în căutarea unei mişcări sau a conturului unui trup.

Deşi pentru *prădătorii* nopţii era prea multă lumină pentru a se afla pe afară, rămânea pericolul reprezentat chiar de ai lor. Fără constrângerile civilizaţiei, erau pe acolo dintre cei care chiar credeau că realitatea schimbată însemna că pot face tot ceea ce doresc. Virusul nu făcea distincţie între sfinţi şi păcătoşi, transformând lumea într-un loc mult mai periculos. În numele supravieţuirii, a fost lăsată deoparte încrederea faţă de străini, şi era foarte probabil ca cei rămaşi mai degrabă să deschidă focul fără a mai pune întrebări, decât să te invite lângă ei.

Apropiindu-se de marginea pădurii dinspre şosea, s-au oprit.

— Speer, Ortiz, cu mine. Restul, păziţi-vă şasele[6].

---

[6] Șase – militarii își precizează poziția relativă după cifrele de pe cadranul ceasului. Deci *'șase' = 'în spate'*.

Şi-au lăsat jos rucksackurile, iar Speer a găsit un culoar liber pe sub tufişuri. Unul lângă altul, s-au târât către şosea. La margine, Krandle a dat deoparte frunzele ultimului ecran de tufişuri, căutând un semn al prezenţei cuiva în pădurea din cealaltă parte a şoselei. Nimic. Înaintând centimetru cu centimetru, îşi ţinea privirea aţintită asupra acesteia. În susul şoselei, un brad uriaş era prăbuşit de-a latul drumului, crengile cu ace verzi obturau vederea clară dincolo de el. În spatele lui, se ridicau vălătuci de fum care abia ajungeau deasupra vârfurilor copacilor şi erau abătute într-o parte de vânt. Lângă barieră, solul era scormonit de ambele părţi ale pavajului.

— Pare că cineva a pus la cale o ambuscadă, a şoptit Speer.

— Cu siguranţă, aşa pare, a confirmat Ortiz.

Krandle a rămas tăcut, şi-şi întoarse privirea în josul autostrăzii, în celălalt sens, unde se ridicau în depărtare grinzile de oţel ale unui pod.

Le-a făcut semn lui Speer şi Ortiz, arătând înapoi către ceilalţi. Lăsând crenguţele să revină încet la locul lor, s-au târât departe de şosea, acoperindu-şi urmele din obişnuinţă.

— Careva au organizat o ambuscadă şi au executat-o. Punct. Aşa că eu votez să apelăm şi să ne întoarcem la navă, spuse Speer.

Krandle şi-a ridicat privirea.

— Încă mai avem câteva ceasuri de zi, iar acolo ar putea fi supravieţuitori care au nevoie de ajutor.

— Chiar mă temeam că vei spune asta, spuse Speer cu un aer deznădăjduit.

— Dacă acolo a mai rămas cineva, probabil că stau cu degetul pe trăgaci, şi-a dat cu părerea şi Franklin.

— Atunci, va trebui să avem grijă.

— Alea de lângă şosea erau urme de cauciucuri… unele. Unii s-ar mai putea să fie încă pe-acolo.

— Posibil. Mergem în sensul de unde vin şi aruncăm o privire prin jur.

— Deci, mergem? a întrebat Speer.

Krandle privi pe fiecare membru. Franklin şi Blanchard au dat amândoi afirmativ din cap, Miller a ridicat din umeri.

— Ce dracu… Voi, toţi, vreţi să mă băgaţi în pământ, se răţoi Speer.

— Cu toţii o să ajungem acolo, cândva, l-a „liniştit” Ortiz.

Krandle ştia că acesta este stilul lui Speer de a trata problemele; nu era cu adevărat împotriva ideii de a cerceta în continuare. Ţi-ar fi dat şi cămaşa de pe el, dar ar fi bombănit de mama focului.

Au continuat să înainteze sub protecţia tufişurilor. Au încetinit ritmul, ştiind că sunt şanse mari să fie probleme în faţă. Speer a înaintat zece paşi, apoi s-a oprit ca să cerceteze şi să asculte, planificând paşii următori. S-au uitat după un stol de păsări care s-a ridicat brusc în zbor, aşteptând ca vieţuitoarele naturii să se liniştească.

Şase oameni înaintau încet prin pădure, atât de neauziţi încât nici măcar animalele nu erau conştiente de prezenţa lor.

Speer a ajuns la locul de intrare al vehiculelor şi s-a ghemuit. Fiecare om s-a pitit şi scana sectorul său de observaţie, cu armele gata să dezlănţuie instantaneu un torent de foc.

Speer îi arătă lui Krandle spre înainte.

— Par a fi şapte sau opt ATV-uri, dar e greu de spus, a precizat Speer. Sunt vechi de doar câteva ore. Pare că au trecut şi pe partea cealaltă a şoselei. Cea mai mare parte a urmelor sunt neclare, dar uite-te la cea de deasupra. Modelul de rulare arată că au intrat în lizieră.

— Deci, au intrat, au declanşat ambuscada, şi au plecat? a întrebat Krandle.

— Aşa se pare. Totuşi, nu e clar dacă au plecat toţi…, a ridicat Speer din umeri.

— Nu se simte miros de gaze de eşapament.

— Nu. Indiferent ce s-a întâmplat aici, a fost acum câteva ore. Şi nici nu sunt ATV-uri pe drumul din faţă. Chiar şi cu vântul, tot ar fi trebuit să le auzim din depărtare.

— Du-ne înapoi în pădure şi pe un traseu ocolitor, încât să ajungem acolo dintr-o parte, a ordonat Krandle.

— Care este limita de timp?

Krandle şi-a verificat ceasul.

— Avem patru ore. Deci, atât sau până terminăm de verificat dacă este cineva care are nevoie de ajutor.

— Sau până suntem „terminaţi”.

— Sau aşa.

Intrând mai adânc în pădure, şi-au reluat marşul fără grabă, cu degetele sprijinite pe garda trăgaciului sau pe selectorul de foc. La fiecare pas, trebuiau îndepărtate din cale din cale mici

crenguţe, iar greutatea corpului era transferată gradual de pe un picior pe altul pentru a evita trosnetul acelor de brad uscate de pe jos. Tot echipamentul erau bine asigurat pentru a evita orice clinchet metalic.

În fine, Speer a dat semnalul de oprire.

— Am trecut de copaci. Vrei să începem să ne apropiem, sau ocolim pe mai departe?

Krandle privi în direcţia autostrăzii, străduindu-se să pătrundă printre umbre.

— Nu e nimeni printre copaci, şi nici o urmă de ATV, a precizat Speer, cu ochii la Krandle. Dar sunt oameni pe şosea.

Krandle se străduia să vadă şi el ceea ce vedea Speer.

— Nu, *Chief*, ascultă.

Iar Krandle şi-a încordat auzul, dar a renunţat, dând din cap.

— Dinspre şosea se aud voci. Slabe, dar sunt acolo, spuse Speer.

— Cum, mama dracu', poţi să le auzi?

— Sunt destul de sigur că bunelu' a futut un câine, sau cam aşa ceva.

— Vorbeşti prostii, Speer. Adică bunică-ta a fost câţea?

Speer a ridicat din umeri.

— Eh, a fost a dracului[7].

— Baţi câmpii.

Apăsă butonul laringofonului.

— De aici începem să ne apropiem. Formaţie în linie.

Cu armele pregătite şi cu ochi cercetători, şi-au croit drum către şosea. După o distanţă scurtă, Krandle a început să audă vocile semnalate de Speer. S-a uitat la omul din frunte, care i-a răspuns cu o ridicare din umeri. Pe măsură ce înaintau, pe sol se vedeau urme recente. Krandle şi-a oprit grupa înainte de a ajunge la lizieră şi i-a făcut semn lui Speer să vină cu el în cercetare.

Amândoi s-au ghemuit la marginea zonei cu urme de ATV. Dincolo de tufişuri, se auzea murmurul vocilor şi câte un strigăt ocazional. Mirosul de cauciuc ars, ulei, şi benzină pătrundea printre copaci. Speer a cercetat solul din zonă, studiind urmele.

— Cine o fi fost, au venit pe opt ATV-uri, pe care le-au parcat acolo. S-au poziţionat la marginea tufişurilor. Nu sunt foarte sigur, dar pare să fi fost câte o singură persoană pe fiecare ATV,

---

[7] în original: *bitch* – termen peiorativ cu mai multe sensuri: *cățea, curvă, a dracului,* etc.

adică au fost opt pe partea asta. Ţinând seama de cum funcţionează mintea umană, e de presupus să fi fost şapte sau nouă de partea cealaltă. Se pare că au intrat în lizieră, au făcut ce-au făcut, şi s-au cărat. Sunt urme de târâre, deci presupun că au invitat la cină pe unii care n-aveau deloc chef să meargă cu ei.

Speer arătă spre un pantof de femeie căzut pe jos:

— Adică nişte „unele".

Deci, cineva a ambuscat şi răpit pe câţiva, inclusiv o femeie, cel puţin. Vocile de cealaltă parte a şoselei erau ale atacatorilor sau ale victimelor? Oare atacatorii au declanşat ambuscada, au luat ostatici, şi i-au lăsat pe ceilalţi în viaţă? Dacă au comis asemenea ispravă, de să fi lăsat o cale pentru răzbunare?

Poate că atacatorii s-au simţit prea încrezători… genul de atitudine 'fac ce vreau fără teamă de represalii'. Asta dacă nu cumva cei de pe şosea nu sunt chiar atacatorii.

— Tâlhari sau victime? a şoptit Krandle, arătând spre înainte.

Speer a ridicat din umeri.

Krandle avea impresia că un grup de supravieţuitori a fost pândit şi atacat, şi femeile au fost răpite. S-a înapoiat la ceilalţi şi le-a spus care este situaţia.

— Speer, Ortiz, voi veniţi cu mine. Franklin, Blanchard, Miller, acoperiţi *şasele*. Mergem înainte şi facem contactul *dacă* cei din faţă sunt victimele. Dacă sunt *ostili*, ne retragem şi reanalizăm situaţia, a ordonat Krandle.

Se aştepta ca Speer să reacţioneze ca de obicei, dar Krandle a fost surprins când cercetaşul său s-a uitat doar la carabină, pretinzând că freacă o pată imaginară de rugină. După felul cum îl priveau şi ceilalţi, era clar că şi ei anticipaseră la fel.

Speer îşi ridică privirea şi i-a văzut pe toţi holbându-se la el.

— Ce-i?

— Hai s-o facem. Cum a spus Franklin, dacă avem de-a face cu victimele, s-ar putea să fie gata să deschidă focul.

Aproape de lizieră, Speer a încremenit, ridicând pumnul. S-a lăsat în genunchi, rotind încet capul către stânga.

— Două iscoade. Aproape de copacul despicat.

Krandle a găsit locaţia şi s-a concentrat, încercând să descopere vreun contur care nu se potrivea cu restul.

Acolo, două picioare. Cracii pantalonilor şi bocancii perfect vizibili.

— Ai vizibilitate bună asupra amândurora? a întrebat Krandle.

— Îhî. Ăştia cred că sunt şmecheri, dar nu fac o treabă prea bună.

— Stai o clipă. Vin lângă tine.

Krandle a înaintat, cu paşi atenţi, ca să rămână perfect neauzit. Lăsându-se într-un genunchi s-a uitat în direcţia arătată de Speer.

Deasupra unui arbust se iţeau două capete, care priveau către grupul de pe şosea.

— *Ostili* sau supravieţuitori? a întrebat Krandle.

— *Ostili* sigur. Unul a ridicat carabina şi a simulat că trage şi amândoi au chicotit.

— Deci au fost lăsaţi aici pentru cazul în care ceilalţi ar fi fost urmăriţi. Asta înseamnă că au radio. Sunt numai ei?

— De partea asta a şoselei, da. Îi doborâm?

— Nu-i putem lăsa aici. Dacă au radio, vom face tot posibilul să simulăm traficul dacă sunt apeluri. Tu stânga, eu dreapta.

Cei doi SEAL şi-au ridicat armele încet, cu ochii în lunetă. Krandle şi-a fixat ţinta, şi-a ţinut respiraţia pentru ca linia de ochire să rămână nemişcată…

— Trei… doi… unu.

Două pufnituri uşoare au răsunat sub copaci, dar fără să se audă mai departe de câţiva metri. Proiectilele de mare viteză au străbătut instantaneu distanţa, lovind aproape simultan. Cele două căpăţâni au dispărut sub frunziş, într-o ceaţă roşie. În timp ce ei doi au rămas cu armele aţintite, doi dintre ceilalţi membri ai grupei s-au apropiat ca să verifice rezultatul focurilor.

Au confirmat că *ţintele* au fost doborâte. Krandle a înaintat aplecat către marginea tufărişului şi a început să se strecoare prin frunziş. Câteva ace de brad au pătruns sub bluză şi îi înţepau pielea. Ignorând jena, mişca uşor crenguţele din calea sa înainte de a mai face câte un pas. Răspândiţi de o parte şi de alta a lui, Speer şi Ortiz făceau la fel. Ajunşi la marginea exterioară, Krandle a aplecat imperceptibil o creangă şi a tras cu ochiul către şosea.

Parcate ceva mai departe de copacul căzut erau câteva camionete, SUV-uri şi două autorulote care ardeau mocnit. Imediat dincolo de epave, şoseaua făcea un viraj strâns.

Trei grupuri mici de oameni erau adunate printre resturile de vehicule, fiecare grămadă de oameni fiind îngenuncheaţi în jurul

câte unui trup întins pe pământ. Lângă copacul căzut, stătea câte un om de fiecare parte, privind în lungul autostrăzii către pod.

Toţi cei de pe şosea erau bărbaţi, iar faptul că nu erau înarmaţi, dovedea că erau victimele ambuscadei.

— Retragerea, a ordonat Krandle în şoaptă, prin laringofon.

Odată readunaţi Ortiz s-a întins către Speer şi i-a şoptit:

— Nu e ca-n Irak, nu-i aşa?

— Taci, băi, ciudatule.

— Zise panarama.

— Hei, Blanchard. Ai în trusă vreun medicament pentru usturimi? Am aşa ceva lângă mine, spuse Speer.

— Singura chestie care ustură e între picioarele tale. Doar te-am prevenit să laşi în pace caprele, a ripostat Ortiz.

— Capră? Păi eu am crezut că e maică-ta. Seamănă atât de bine…

— Amândoi, ciocu' mic. a spus Krandle. Se pare că avem de-a face cu victimele. Sunt 14 bărbaţi neînarmaţi, numărându-i şi pe cei 3 răniţi. Deşi se pare că mai departe e *'clear'*, Franklin ia-i pe Speer şi Ortiz şi cercetaţi. Şoseaua virează dincolo de epave, aşa că duceţi-vă dincolo de acel punct. Asiguraţi-vă că nu sunt lăsate iscoade pe acolo. Imediat ce ne aflăm în siguranţă, facem contactul. Sunt ei răniţi, dar trebuie să avem grijă în primul rând de securitatea noastră.

Cei trei au plecat, lăsându-l pe Krandle cu Blanchard şi Miller, care au format un mic perimetru. În timp ce supraveghea zona, Krandle se uita şi către calea pe care au ajuns aici. Nu era nici un semn lăsat de ei pe jos la traversarea pădurii. Se întrebă dacă va depăşi vreodată sentimentul de uimire faţă de talentul cu care Miller ştergea orice semn al trecerii lor.

Trebuie să-l întreb pe Franklin dacă aude vreo incantaţie sau ceva cuvinte de vrajă în urma lui. Într-una dintre zilele astea, am să fac o mizerie teribilă în timpul mersului, ca să văd dacă Miller poate rezolva şi aşa ceva.

Timpul trecea. Unghiul sub care pătrundeau razele soarelui printre copaci s-a schimbat, unele dispărând, altele apărând. Vocile de pe şoseaua se auzeau când mai tare, când mai încet. Krandle s-a uitat la ceas pentru a suta oară. Ştia că cei trei cercetaşi trebuiau să se mişte cu maximă precauţie, dar dura o veşnicie.

Nu mai aveau mult până ce vor fi nevoiţi să facă drumul înapoi la navă. Răniţii de pe şosea vor avea o problemă. Chiar dacă *ostilii* i-au lăsat în pace, fără vehicule şi cu răni, nu vor ajunge prea departe. Când soarele va apune, *prădătorii* nopţii vor adulmeca mirosul celor de pe şosea, mai ales pe cel de sânge. Iar după ce se va lăsa răcoarea, mai mult ca sigur că vântul îşi va schimba direcţia către mare, ducând mirosul direct în oraş. Şi chiar dacă acesta era mic, tot vor fi câteva mii de *prădători* de noapte.

Să zicem că înainte ca porţile iadului să se fi deschis, erau şase mii de locuitori. Ce a spus *Captain*[8] Walker? Că aproximativ 70% deveneau infectaţi? Asta însemna al dracului de mulţi. 4.200? Aşa este? Noi avem fiecare câte 30 de magazii, inclusiv cele din rucksackuri. Asta înseamnă… băga-mi-aş în ea de máte… 30 ori 30 fac… cred că 900. Iar asta ori 6 face… 5.400, minus cartuşul pe care l-am scos din magazii. Aşa că, abia ajung. Iar dacă oraşul avea mai mulţi locuitori…

— De partea cealaltă e *'clear'*, s-a auzit vocea lui Franklin în cască, scoţându-l din socoteli.

— Rămâneţi pe loc, înaintăm noi ca să facem contactul, a replicat Krandle.

A dat deoparte creanga şi – mişcându-se atent – a strigat tare:

— Ahoy, voi de pe şosea!

Toţi ochii s-au întors în direcţia sa, panica fiind vizibilă chiar şi de la distanţă.

— Suntem *prieteni* şi venim la voi. Vă rog să nu faceţi nici o mişcare bruscă.

Prin radio, Krandle le-a ordonat lui Franklin şi celorlalţi să-şi menţină poziţia de cealaltă parte. Cei de pe şosea s-au ridicat toţi – în afară de trei care au rămas nemişcaţi la pământ – uitându-se în direcţia aceasta. Krandle s-a ridicat şi a ieşit dintre tufişuri împreună cu Blanchard şi Miller. Printre cei de pe şosea s-a auzit un icnet colectiv când au văzut trei soldaţi în uniforme de camuflaj, puternic înarmaţi, venind spre ei.

— Sunteţi din Army? a întrebat unul.

— Navy SEAL, *sir*, a răspuns Krandle.

Respiraţia oprită a fost înlocuită imediat de oftaturi de uşurare, urmate de un cor de voci; unii cereau ajutor pentru

[8] captain – grad militar în US Navy (cod NATO OF-5); echivalent *comandor/colonel.*

răniţi, alţii încercau să explice ce s-a întâmplat. Krandle a ridicat o mână, impunând liniște.

— Blanchard, vezi de răniţi.

Apoi a continuat prin radio:

— Miller, Franklin, în pădure, lângă curbă. Speer, Ortiz, printre copacii de lângă cel căzut.

Blanchard şi-a scos trusa medicală şi a început consultarea celor trei răniţi.

— Ce s-a întâmplat aici? l-a întrebat Krandle pe omul care a vorbit primul.

— Veneam de la Portland, adunând şi pe alţii de pe drum, când am ajuns la copacul acesta care bloca calea. Am coborât din maşini, crezând că e căzut natural, dar am fost atacaţi din ambele părţi. Doi dintre noi erau înarmaţi, dar au fost ucişi. Practic, n-am avut nici o şansă, spuse omul. Numele meu este Doug.

— *Chief Petty Officer* Krandle. Câţi au fost?

Krandle se întrebă cum de putea cineva să nu vadă o asemenea ambuscadă absolut evidentă, dar nu a spus nimic.

— Nu prea ştiu exact… Cincisprezece? Douăzeci?

— Continuă.

— Păi, l-au împuşcat imediat pe Shaun. Au zis că au făcut-o ca să ne arate că sunt hotărâţi. După ce ne-au dezarmat, au ordonat tuturor să iasă din maşini şi ne-au adunat lângă copac. Apoi au verificat maşinile şi au luat tot ce au vrut. Apoi au spus că ne iau femeile şi le-au înşfăcat. Mark a încercat să se lupte când i-au luat nevasta, Lindy. L-au împuşcat, apoi unul dintre nemernici a întrebat dacă mai e careva care vrea să încaseze un glonţ. Niciodată în viaţa mea nu m-am mai simţit atât de neajutorat. A trebuit să mă uit cum ne iau cu ei soţiile şi fiicele.

— Fiicele? a întrebat Krandle cu mânie crescută.

— Da. Le-au luat pe toate. Cinci soţii ale noastre şi două fiice adolescente, spuse omul cu lacrimile curgând pe obraji.

Krandle l-a văzut cum îşi strânge puternic pumnii.

— Ştiu că e greu, dar termină relatarea dacă poţi.

— Asta e tot. Ne-au luat femeile şi armele. A, şi l-au împuşcat pe Adam la plecare, spunându-ne să nu-i urmărim, pentru că ar trebui să ne considerăm norocoşi şi să ne vedem de drum. Norocoşi? Mi-aş fi dorit să mă ucidă pe mine.

— Cum au plecat? În vehicule?

— Cu două autorulote aflate de cealaltă parte a copacului căzut. Au încărcat proviziile noastre şi le-au băgat pe femei înăuntru. Am auzit motoarele ambalate prin pădure, când au plecat.

— Au virat către oraş?

— Nu, au luat-o pe şosea către pod. Apoi le-am pierdut din vedere.

— OK. Aveţi alimente şi apă?

— Acum nu mai avem.

— Avem noi câte ceva. Încotro vă îndreptaţi? Care era destinaţia voastră?

Krandle era curios să afle dacă aveau în minte vreun refugiu.

— Nicăieri anume. Doar spre sud. Planificasem să călătorim ziua, să ne oprim acolo unde ne puteam realimenta rezervoarele… şi să găsim orice alimente puteam. Noaptea ne ascundeam departe de zonele populate. Ne-am gândit să mergem până vom da de un loc potrivit ca să rămânem definitiv. Acum, am să merg până ce am să-i găsesc pe nemernicii ăia şi am să-mi iau nevasta înapoi.

— Neînarmat? Singur? a ridicat Krandle sprâncenele.

Ştia ce furie şi frică îl învăluia pe om… şi lipsă de speranţă.

— Voi găsi ceva pe drum şi sunt sigur că şi alţii vor face la fel.

— Reţine ideea, spuse Krandle.

— Vei pleca în urmărirea lor? Vreau să spun, vrei să o faci?

— Doar reţine ideea.

Krandle a scos toată apa şi alimentele pe care le avea şi le-a dat omului.

— Nu e mare lucru, dar dă-le şi celorlalţi.

Apoi se alătură lui Blanchard.

— Care-i situaţia?

— Unul cu o rană hemoragică în piept. Altul cu o gaură în stomac. Al treilea pare să aibă un femur rupt, dar va fi bine.

— Dar ceilalţi doi…?

Blanchard a oftat.

— Nu pot face mare lucru cu rana hemoragică din piept. Am bandajat-o, dar va fi nevoie de decompresie constantă şi de intervenţie chirurgicală imediată. Deja are emfizem subcutanat, ştii tu, bule sub piele. Dacă am avea disponibilă o evacuare, ar mai avea o şansă. Dar nu avem, deci… rana din abdomen e la ghici. Am să fac tot ce pot, dar dacă nu moare din cauza sângelui

pierdut, sunt mari şanse să-l termine septicemia. Le-am dat morfină, aşa că măcar nu simt nimic.

— Pot fi transportaţi?

— Probabil că nu vor supravieţui drumului până la navă, dacă la asta te gândeşti.

Krandle s-a încruntat gânditor.

— Dar până la podul acela?

— Nu văd ce rost ar avea, dar probabil că vor supravieţui până acolo, dar nu mai departe. Pe bune, *Chief*, cu noaptea care se apropie, ar fi mai bine ca aceştia doi să fie lăsaţi aici, iar ceilalţi să-şi caute un adăpost sigur. Dacă pleacă acum, ar putea ajunge la o depărtare suficientă de oraş.

— Fă ce poţi, spuse Krandle, ridicându-se şi îndreptându-se către grupul de supravieţuitori.

— OK, prieteni, uite cum stă treaba. Şi n-o să vă placă prea mult. Ştiu că deja aţi îndurat destule, dar am să v-o spun direct. prima, nu vă putem lua la bordul submarinului cu care am venit; pur şi simplu nu este destul loc. Aşa cum probabil ştiţi, de cealaltă parte a pădurii este un oraş, în care se află mii de *prădători* de noapte. Deci, a rămâne aici înseamnă o condamnare la moarte.

— Păi, nu ne veţi ajuta? Ne veţi lăsa soţiile şi fiicele în mâinile acelor bandiţi? a întrebat unul dintre oameni.

— N-am spus asta. Doar vă expun situaţia.

— Lasă omul să vorbească, Phil, spuse Doug.

— Mulţumesc. Doi dintre răniţii voştri s-ar putea să nu reuşească să... mai mult ca sigur că nu vor reuşi, şi nici nu pot fi transportaţi departe. Cu noaptea care vine în câteva ore, alegerea ar fi să-i lăsaţi aici şi să vă îndepărtaţi cât mai mult de oraş. Va trebui să-l căraţi doar pe cel cu rană la picior.

— Nu putem face asta. Nu-i putem abandona ca să moară singuri. Asta ar fi un fel de crimă, spuse altul.

— Am spus că asta este o alegere. Alta este să rămâneţi cu ei, dar nu veţi supravieţui nopţii. Acesta este un fapt obiectiv şi nu-i ajută cu nimic pe cei răniţi. Ştiu că vă întrebaţi dacă vă putem ajuta, atât în problema cu noapte, cât şi cu soţiile şi fiicele voastre. Eu şi ceilalţi am vrea să rămânem, dar hotărârea finală nu-mi aparţine. E o lume dată peste cap. Pute, ştiu, dar vreau doar să vă expun opţiunile, dacă noi nu putem rămâne. Am să încerc să-mi

conving comandantul să ne lase să rămânem. Acum am să-i prezint situaţia prin radio.

Krandle i-a chemat pe ceilalţi şi le-a relatat informaţiile primite.

— Cum de pot fi atât de proşti? s-a mirat Speer.

— Faptul că le-au lăsat răniţii ca să-i încetinească şi să nu-i poată urmări, are un sens tactic. Asta ne arată cu ce ne-am putea confrunta dacă optăm pentru o încercare de salvare. Deşi, poate că nu au avut asta în minte, şi sunt doar nişte nemernici, spuse Franklin.

— Eh, fir-ar dracu-al dracului! Îţi cunosc privirea asta. Rămânem, nu-i aşa?

— Chiar avem de ales? a întrebat Krandle.

— Nu, Dar, la naiba. Mi se fâlfâie de misiune şi de tot rahatul, dar îmi lipsesc pauzele pentru bere şi gagici.

— N-ai tu parte de femei, Speer, doar dacă le plăteşti. Chiar şi atunci, tot ai doar juma-juma şanse. Îţi aminteşti de Bangkok? spuse Ortiz rânjind.

— Taci dracu' şi nu spune ni'ic. Asta… nu s-a întâmplat niciodată. Şi am primit mai mult decât Blanchard de acolo.

Speer arătă către sanitarul care era aplecat deasupra rănitului.

— Să ştii că mă cam îndoiesc, spuse Miller, uitându-se la Blanchard cu o expresie gânditoare. Pariez că el a primit mai mult decât noi toţi la un loc.

— Ce ştii tu, *Chief*? bombăni Speer.

Miller a ridicat din umeri, raţia sa de cuvinte pentru o săptămână fiind deja spuse.

— Tipii aceia care i-au ambuscat pe amărâţii ăştia erau pe ATV-uri, deci nu au putut ajunge prea departe, a precizat Ortiz.

— Sunt de acord, dar ne ocupăm de asta mai târziu, doar dacă nu dăm peste urmele lor. Cred că e de presupus că vor ajunge destul de departe ca să iasă din raza de acţiune a *prădătorilor* nopţii. Momentan, trebuie să ne gândim cum să rezistăm peste noapte. Muniţia pe care o avem s-ar putea să nu ne ajungă pentru toţi *prădătorii* care-şi au bârlogul în oraş.

— Altă veste bună, a mormăit Speer.

— Avem mine *Claymore*[9] şi grenade.

— Asta e. Dacă ne încărcăm cu răniţii, nu vom putea ajunge prea departe. Blanchard spune că vor rezista doar până la podul acela aflat la sud de noi. Este cea mai bună poziţie defensivă din zonă, care ne asigură efectiv un singur front, spuse Krandle.

— Atunci, podul să fie. Ai vorbit cu Leonard? S-ar putea să ordone să ne întoarcem.

— Încă nu. Am să-l apelez acum şi poate am să omit un detaliau sau două.

— Eu mi-am lustruit armura strălucitoare dacă e să mergem dimineaţă să le salvăm pe domnişoarele în pericol. Tot ce mai am nevoie este un cal alb, se făli Speer, privind la cei din jur. Să sperăm doar că dragonul doarme.

Krandle s-a îndepărtat, l-a apelat pe Leonard prin radio şi l-a informat asupra situaţiei. I-a adus la cunoştinţă dorinţa lor de a rămâne cu răniţii, de a-i duce la adăpost, şi de a-i apăra în timpul nopţii, înainte de a-i lăsa să plece singuri. Tăcerea radio care a urmat era palpabilă.

— *Chief*, îţi dai seama că voi sunteţi tot ce avem… că aveţi şi alte responsabilităţi, spuse Leonard într-un târziu.

— *Aye*, *sir*.

— Nu-mi place, dar… fie. Vă veţi întoarce, iar acesta este un ordin direct. Vom rămâne în *standby* pentru orice eventualitate.

Frustrarea lui Leonard faţă de liderul echipei sale SEAL era evidentă.

— *Aye*, *aye*, *sir*. Vă vom transmite coordonatele noastre atunci când le vom avea.

De pe submarin nu a mai venit nici o replică, iar Krandle a ştiut că la întoarcerea pe navă va fi tras de urechi. Dar, acesta era preţul pentru ca el şi grupa sa să rămână. Sigur, exista şansa ca grupa sa să se despartă de *Captain* Walker atunci când vor ajunge cu toţii la Baza Navală Bangor. Leonard comanda submarinul, şi implicit, echipa SEAL. Dar, lumea s-a schimbat şi chiar şi Leonard va trebui să recunoască asta, în cele din urmă. Lui Krandle şi ai lui li s-a oferit un fel de înţelegere. Krandle putea lua decizia finală: fie se îndrepta spre ţărm de unde era recuperat, fie continua acţiunea din adâncul teritoriului. Leonard era totuşi la

---

[9] mină Claymore – mină antipersonal care, când detonează, împrăştie mici cuburi de oţel sub un unghi de 60^0, până la o distanţă de 100 m.

comandă, şi le-ar fi putut ordona să se întoarcă, dar i-a lăsat lui Krandle autoritatea de a lua hotărârea finală, în calitatea sa de comandant prezent în câmpul tactic.

— Ce a spus? a întrebat Franklin la întoarcerea lui Krandle.

— Nu e vorba de ce a spus, ci ce va spune după ce ne întoarcem.

— Aha, se pare că va fi distractiv.

— Cam la fel ca la o vizită la proctolog. OK, mergem către pod. Vreau ca Speer şi Ortiz să cerceteze înainte şi la stânga. Franklin, ia-l pe Miller cu tine la dreapta. Nu trebuie să vă spun să ţineţi ochiu' mare şi după misterioşii noştri *invitaţi*.

— *Copy*, a confirmat Frabklin.

— Noi luăm răniţii şi vă urmăm.

Cei patru cercetaţi au dispărut în pădure, de ambele părţi, iar Krandle s-a întors la grupul de oameni.

— OK, rămânem. Trebuie să confecţionăm tărgi pentru răniţi, apoi plecăm spre pod. Nu e departe şi ne putem aştepta să avem companie la noapte, dar acela este locul în care vom rămâne, spuse Krandle.

Paisprezece piepturi au răsuflat uşurate.

— Mulţumim.

— Sper că înţelegeţi: nu că n-am fi vrut să vă ajutăm, doar…

— Înţelegem, l-a întrerupt Doug. Şi vă mulţumim din nou.

— Are careva dintre voi orice fel de armă? Care nu v-au fost luate?

— Doar ce au rămas acolo, a arătat Doug către vehiculele distruse de foc.

— Asta e. Luaţi răniţii. Sanitarul meu va sta lângă ei şi-i va monitoriza. Vreau să fie clar, S-ar putea să nu reziste prea mult. Trebuie să fiţi pregătiţi pentru asta.

Doug a încuviinţat, dând din cap.

— Şi soţiile noastre?

— Despre asta vom vorbi dimineaţă. Mai întâi, avem de petrecut o noapte foarte interesantă.

Din câteva crengi mai groase, poncho-uri şi paracord, au făcut două tărgi. Femurul nu era rupt, dar Blanchard suspecta că este fisurat. Cu o cârjă făcută dintr-o creangă, omul era capabil să se deplaseze singur. Încă o doză mică de morfină a ajutat, dar Blanchard era destul de sigur că înainte de a ajunge la pod va trebui făcută şi a treia targă, pentru el.

Grupul a trecut târgile peste copacul căzut şi a început să înainteze încet către podul îndepărtat. Ştiind că ceilalţi patru din grupa sa acoperă avangarda, Krandle s-a poziţionat în ariergardă. Mai aveau câteva ore de lumină după ce vor ieşi în teren deschis. Presiunea lipsei de timp îl apăsa pe umeri şi, în gând, îi tot îndemna pe ceilalţi să se mişte mai repede, ştiind că şi după ce vor ajunge la pod, vor avea o grămadă de treabă de făcut.

— Ne aflăm pe marginea unui defileu pe care-l traversează podul. Toată zona este liberă până aici, a raportat Franklin prin radio.

— Traversaţi podul şi cercetaţi şi în partea cealaltă. Nu vrem să vină surprize de acolo. Vom sta o vreme pe-aici.

— *Copy*. Ne deplasăm.

Krandle a observat că, în timpul mersului, oamenii se uitau neliniştiţi către pădure, de parcă s-ar fi aşteptat să apară iar bandiţii. El i-a asigurat că cei din echipa sa au ajuns la pod şi au raportat că drumul este liber. Vestea aceasta i-a mai liniştit… şi nu prea. De câteva ori, Blanchard a oprit coloana pentru a se ocupa de omul cu rană în piept.

Când au ieşit în teren deschis, Franklin şi ceilalţi au ieşit şi ei din pădure, de pe partea cealaltă.

— Pe o distanţă de o milă nu e nici un semn de prezenţă a cuiva. Duceţi civilii dincolo de capătul îndepărtat al oraşului, apoi luaţi-vă rucksackurile şi veniţi la mine, la capătul apropiat. Dacă *prădătorii* nopţii apar la noapte, vor veni din această direcţie. Trebuie să le aranjăm un bun-venit.

După ce au dus grupul de oameni, echipa şi-a golit rucksackurile. Krandle cerceta terenul cu privirea, în timp ce transmitea poziţia lor către submarin. Podul avea o deschidere de vreo 200 m, peste un defileu destul de adânc prin care curgea un râu. Defileul mărginit de copaci devenea mai puţin adânc pe măsură ce se apropia de linia ţărmului, la fel ca şi râul înainte de a se vărsa în nisipuri şi valurile mării.

Drept în faţă, şoseaua cu două benzi delimitate de linia mediană, se întindea mărginită de ambele părţi cu iarbă înaltă. În apropiere de pod erau alte pâlcuri de brazi foarte înalţi.

Da, era un câmp de tragere degajat, dar dacă *prădătorii* năvăleau dintre aceşti copaci, nu prea mai rămânea mult timp de reacţie. Krandle studia terenul. *Prădătorii* nu puteau traversa

defileul, decât dacă ar fi ocolit tocmai pe plajă. Iar bandiţii nu se vor mişca după apusul soarelui, deci aveau spatele asigurat.

Le-a împărtăşit gândurile şi celorlalţi din echipa sa.

— Deci, trebuie să ne concentrăm asupra capătului de pod dinspre oraş. Dacă mirosul nostru este depistat, vom avea câteva mii de *prădători* care vor veni peste noi. Vom seta minele Claymore pentru explozii independente. Vreau câte una la capătul grinzilor şi alte două de fiecare parte, în caz că atacul este numeros şi trebuie să degajăm puţin spaţiul. pe celelalte le punem în iarbă, în lungul şoselei. Dacă ne văd, vor veni în linie dreaptă asupra noastră... cel puţin iniţial. Să nu uităm că sunt vicleni şi au capacitatea de a-şi schimba strategiile.

Apoi l-a întrebat pe Blanchard:

— Cum se simt răniţii?

— Cel cu piciorul va trăi, deşi îl va mai durea o perioadă de timp. A trebuit să aspir de câteva ori rana din piept. Cel împuşcat în abdomen are hemoragie externă şi i-am administrat toată soluţia intravenoasă pe care am avut-o.

— E vreo şansă ca aceştia doi să supravieţuiască?

Blanchard a dat din cap.

— Atunci, cred că singurul lucru care se poate face este să le uşurezi suferinţa.

— Dacă le mai administrez morfină, îi ucid. Dar, cred că asta nu prea mai contează.

— La noapte trebuie să rămâi lângă ei?

— Mare lucru nu am ce să le mai fac. Le voi administra ultima doză de morfină, şi-atât.

— OK. Te vreau lângă noi imediat ce soarele ajunge la orizont. Vom avea nevoie de toate armele.

— *Aye, Chief*.

Krandle s-a uitat în direcţia plajei şi a soarelui care se apropia de orizont.

— Speer, cât timp v-ar trebui, ţie şi lui Ortiz, ca să ajungeţi la ţărm, să luaţi barca, să o aduceţi la râu şi să urcaţi cu ea în amonte, până aici?

— Cu deplasare *stealth* sau cu toată viteza?

— Ceva între.

— Ei bine, ştiind că Ortiz aleargă ca o ţestoasă prin noroi... două ore... mai mult sau mai puţin.

— Dă-te-n mă-ta, Speer. Pot să-ţi sparg curu'n alergare oricând. Singura dată când eşti în stare să alergi repede este dacă iar te prinde mă-ta că o călăreşti pe sor'ta.

— Singura dată când poţi şi tu să alergi, băi 'EAST LA'[10], e când auzi comanda *'freeze'* [11].

— Dacă aţi terminat cu mişţocăreala, aveţi două ore. Este tot timpul disponibil… doar dacă nu vreţi să ajungeţi *cină*. Dacă soarele apune, veţi avea amândoi şansa să stabiliţi un record mondial de viteză. Înainte de a pleca, lăsaţi-i lui Franklin minele *Claymore* şi *clacker*eele[12].

În timp ce Speer şi Ortiz dispăreau în liziera pădurii, Krandle şi ceilalţi au început să planteze minele şi să întindă firele înapoi, către pod. Când a terminat, Krandle s-a ridicat în picioare. Aşa cum s-a temut, o uşoară briză a început să bată dinspre interiorul teritoriului către ocean. Uitându-se către locul unde fuseseră ambuscaţi ceilalţi, ştia că odată cu vântul spre larg, va fi dus în oraş şi mirosul de sânge. Ceea ce-i va scoate afară pe *prădătorii* nopţii şi probabil că-i va atrage către poziţia lor. Nu ştia exact cât de sensibil era mirosul lor. Era perfect posibil ca ei să cerceteze locul ambuscadei şi habar să nu aibă că grupul de oameni este la pod.

Putea doar să spere că ei se aflau destul de departe.

Krandle s-a întors către plajă, văzându-i pe Speer şi Ortiz manevrând barca pneumatică peste râu şi apoi, ascunzând-o printre dune.

— Ştii că nu vor încăpea toţi în ea. Chiar dacă se vor atârna de bórduri, apuse Franklin.

— Ştiu. Dar, dacă suntem copleşiţi sau împrăştiaţi… e acolo.

— Le-ai spus despre barcă? a întrebat, arătând către grupul de civili.

— O voi face când va fi cazul. Nu vreau să devină agitaţi când se va împuţi treaba şi să fugă la barcă prea devreme. Ne-ar lăsa pe noi baltă, a precizat Krandle.

— Aşa e.

---

[10] EAST LA – referire la originea latină a personajului (cartierul estic din Los Angeles este populat majoritar de hispanici). Porecla este echivalentă cu *chicano*.

[11] freeze – avertismentul clasic al poliţiştilor americani (*„îngheaţă" – nu mişca*)

[12] clacker – un mic dispozitiv manual cu care se detonează de la distanţă, prin fir, o mină Claymore.

Soarele era aproape la orizont, cerul vestic fiind o feerie roşie-portocalie. Razele soarelui muribund se întindeau asupra oceanului; un nesfârşit joc de lumini.

Speer şi Ortiz au sosit. Scoteau din rucksackuri magazii cu cartuşe pe care şi le puneau în fiecare buzunar disponibil. Le-au lăsat la locul lor pe cele pentru care nu au mai avut loc, apoi şi-au pus *pack*urile pe umeri.

Apoi şi-au montat NVG[13]-urile la căşti, şi au luat poziţie la capul podului.

Krandle ar fi vrut să facă o baricadă, dar nu aveau destule materiale la dispoziţie. Probabil că n-ar fi încetinit *prădătorii* nopţii, dar ar fi ridicat puţin moralul ştiind că există ceva între ei şi *prădătorii* de noapte.

Soarele s-a pitit după orizont, aruncând flăcări spre înalturi, apoi totul a dispărut. Cerul estic s-a întunecat, devenind o catifea neagră care a invadat încet întreaga boltă celestă. Stelele punctau fondul negru, sclipind argintiu. Vederea a ceva atât de vast îl făcu să se simtă mic, de parcă problema lor era atât de neînsemnată în ordinea universală, încât parcă nici nu exista.

În depărtare, prin întunericul abia lăsat, au răsunat urlete.

Timpul trecea. În spatele NVG, îşi simţea ochii uscaţi şi parcă plini cu nisip, datorită lipsei de somn. Cerceta copacii, căutând orice semn că *prădătorii* ieşeau din oraş. Chiar şi cu binoclul, nu se putea distinge dacă bântuiau prin jurul zonei de ambuscadă. Datorită răbufnirilor de vânt din preajmă, ştia că *prădătorii* nopţii trebuie să fi captat mirosul sângelui vărsat. Întrebarea era doar dacă vor veni pe şosea, pe urmele lor, sau direct către locaţia lor actuală. Până acum, n-au văzut nici unul. Deci, e bine.

Krandle s-a întors către civili.

Nu se vedeau la celălalt capăt al podului, pentru că li se spusese că este extrem de important să rămână ascunşi. Deşi prădătorii nopţii puteau vedea prin întuneric, din nou, Krandle nu ştia cât de bine. O briză uşoară a făcut să simtă un fior în ceafă. Lumea exterioară era scăldată în verde, cât de departe putea vedea prin NVG. Câmpul vizual limitat însemna că nu vor avea prea mult timp ca să reacţioneze dacă erau descoperiţi.

---

[13] NVG – night vision googles – dispozitiv electronic pentru vedere noaptea.

— Nu-mi miroase a bine. Îi simt aproape, a şoptit Speer în casca lui Krandle.

Un fior a trecut pe spatele acestuia, iar părul de pe ceafă i s-a ridicat; de data aceasta nu mai era briza. Învăţase să se bazeze pe simţurile lui Speer. Când acesta vorbea de 'presimţirile' sale, Krandle ştia deja că era vorba de un fapt real. Degetul i-a atins garda trăgaciului în timp ce privea în noapte verde.

— Acolo, în stânga… lângă şosea, a şoptit Speer.

Un *prădător* a ieşit la vedere, cu chipul pal aproape strălucitor. A făcut un pas şi a ridicat faţa adulmecând prin aer. Încă un pas, rotindu-şi capul stânga-dreapta în încercarea de a depista direcţia de unde venea mirosul. Era prea departe pentru o împuşcătură sigură. Focul l-ar fi rănit doar şi ar fi garantat descoperirea lor. Dacă venea mai aproape, fără a fi urmat de alţii, îl vor doborî înainte de a-i atrage pe ceilalţi în zonă.

— Băieţi, ţineţi minte, foc semi-automat, a şoptit Krandle. dacă suntem localizaţi, aşteptaţi să se apropie. Nu avem voie să irosim muniţia: ţintă ochită, ţintă lovită.

Un alt *prădător* al nopţii s-a alăturat primului, apoi altul, toţi cu nasurile ridicate, adulmecând. Experienţa lui Krandle îi spunea că aceştia şi-au părăsit bârlogurile, s-au luat după mirosul de sânge, şi căutau sursa; au trecut de pe o parte pe alta a şoselei pentru a urma mirosul adus de adierea vântului, apropiindu-se tot mai mult. Era doar o chestiune de timp până să fie descoperiţi.

Puţin mai aproape… Şi-a proptit încet arma M-4 în umăr, şi a semnalat cu mâna ţintele pentru ceilalţi.

Inima îi bătea cu putere în coaste, şi se forţa să o liniştească, respirând adânc pentru a se calma. Fiecare secundă părea a fi o oră, acel moment de timp dinainte ca furtuna să se dezlănţuie… aşteptarea atacului… speranţa că te va ocoli în ultima clipă…

Krandle privea neliniştit cum primul *prădător* s-a încordat, trupul devenindu-i rigid. În mintea sa, a auzit tunetele norilor de furtună. Capul creaturii s-a smucit către locul unde cei şase stăteau în poziţie de tragere. Ochii săi aveau o lucire argintie, care a făcut să se ridice părul de pe braţele lui Krandle. Ştia că *prădătorul* nopţii se holbează direct către el. Ceilalţi doi *prădători* care stăteau în iarbă şi-au întors şi ei capetele. Krandle vedea prin NVG cum trei perechi de ochi din argint lichid se uită fix la el.

— Băga-mi-aș! a șoptit Speer.

Prădătorii nopții au ridicat capetele, iar țipetele lor pătrunzătoare au răsunat printre copaci, în lungul șoselei.

— Băieți, începe. Clopoțelul pentru cină a sunat, iar oaspeții vor veni la masă, a murmurat încet Krandle.

Cei trei *prădători* au păşit înainte, clipă după clipă, micşorând distanța în sprint.

— Speer, Ortiz, Miller… stânga, mijloc, dreapta, a ordonat Krandle tare, nemaifiind nevoie să mențină liniștea.

În intervalul de timp necesar unei respirații, *prădătorii* nopții au redus distanța la jumătate. Krandle știa că erau rapizi, dar, mai înainte, îi întâlnise doar în interiorul clădirilor. De data aceasta, păreau să aibă agilitatea demențială a maimuțelor. Aici, în teren deschis, semănau cu jaguarii care se aruncă asupra prăzii. Trei împuşcături amortizate, aproape simultane, au provocat *flash*uri la gurile țevilor. Gloanțele au străbătut instantaneu distanța, fără să le pese ce lovesc, supunându-se doar legilor fizice şi îndreptându-se acolo unde au fost țintite. O clipită după aceea, cele trei tuburi au căzut cu clinchete metalice pe pavaj.

Krandle a văzut capul *prădătorului* din frunte când glontele a lovit osul dur între sprâncene şi a deviat în sus, săpând un tunel prin materia cenuşie moale. Când a atins interiorul calotei craniene, glontele s-a fragmentat. Ceafa *prădătorului* nopții a explodat într-un jet de oase, sânge şi resturi de țesut moale. Restul trupului său, nerealizând că e mort, a mai continuat să alerge. Picioarele creaturii s-au desprins de pământ, şi a căzut cu spatele pe șosea.

Ceilalți doi s-au prăbuşit la fel, trupurile fiind parțial ascunse în iarba înaltă. În depărtare, urletele au crescut, ca răspuns la strigătele ce răsunaseră prin aerul nopții. Mirosul slab de nitrat s-a disipat repede. Strigătele ascuțite creşteau în intensitate, devenind asurzitoare când grupul de *prădători* s-au revărsat în câmpul vizual. Krandle a apelat submarinul prin radio, raportând că au companie.

— Puteți '*Exfil*'[14]? a întrebat Leonard.

---

[14] EXFIL (Exfiltration/Extraction) – termen tactic utilizat în misiunile speciale: procesul de ieșire/extragere/relocare a unui commando militar dintr-o zonă ostilă, într-o alta aflată sub controlul forțelor 'amice'.

— Nu, *sir*. E puţin cam târziu pentru asta şi i-am pierde pe civili. Dar, s-ar putea să avem nevoie de *jucăriile* voastre, dacă sempute treaba.

— Avem nevoie de 5 minute pentru ţintele pre-stabilite, şi 10 minute pentru cele noi, a precizat Leonard.

— *Copy*, *sir*. Una pre-stabilită va fi bună. Am să vă comunic coordonatele. Terminat.

Mici grupuri de *prădători* de noapte alergau prin iarbă, pe lângă şosea, ţipetele lor învăluind zona. Echipa, postată de-a latul capului de pod a deschis focul, trasoarele zburând ca nişte suliţe de foc. Fiecare SEAL avea propria idee cum să-şi încarce trasoarele în magazie; Krandle prefera ca începând cu al treilea cartuş şi până la ultimul, să fie trasoare. Aşa că vedea clar când trăgea şi ultimul foc. În mintea sa, considera că metoda făcea ca reîncărcarea cu altă magazie să fie mult mai rapidă, dându-i un reper vizual, în loc să aştepte ca port-închizătorul armei să-şi facă cursa.

Krandle şi-a orientat focul la stânga. Speer şi Ortiz se concentrau asupra celor de lângă drum, Franklin şi Miller la dreapta. Blanchard, cu *clacker*ele aranjate la picioare, îşi direcţiona focul asupra grupurilor care năvăleau dinspre stânga. Primele grupuri mici de *prădători* au fost secerate, fiecare trup căzând învăluiţi de stropi de sânge împrăştiaţi prin aer. Alţii, mai mulţi, le luau locul, călcând pe trupurile căzute, continuând năvala.

Krandle a ochit un cap, a tras, apoi a ochit altul, abia conştient că celălalt a căzut. *Prădătorii* nopţii continuau să se apropie până ce au umplut toată zona de la o lizieră la cealaltă. Ţipetele străpungeau noaptea, făcând să-i vibreze capul. Avertismentele *'reloading'*[15], ţipetele, zgomotul de fond al focurilor de armă, şi pocniturile făcute de tuburile goale de cartuşe care cădeau pe asfalt, se combinau într-o cacofonie de zgomote. Mirosul prafului de puşcă i-a umplut nasul lui Krandle.

Trupurile cădeau unul după altul, dar scena continua să fie plină cu feţele lucitoare ale *prădătorilor* nopţii care forţau înaintarea. Duzini se prăbuşeau, morţi, pe moarte, răniţi, dar hoarda continua să se apropie. Krandle ştia că se va ajunge la un

[15] reloading – în timpul luptei, fiecare militar își avertizează cu voce tare camarazii asupra momentului când schimbă magazia de cartușe golită/reîncarcă arma.

punct când *prădătorii* vor năvăli înainte şi nu se va mai putea face nimic împotriva lor.

Strânse umărul lui Blanchard. Ca să acopere vacarmul, a trebuit să se aplece şi să zbiere în urechea lui ca să se facă auzit.

— Trebuie să facem breşe. Detonează 11 şi 12.

Blanchard a înhăţat două *clacker*e, apăsându-le repetat. De fiecare parte a şoselei, două explozii puternice au răsunat succesiv în noapte. Bile de rulmenţi, dispersate de explozibilul C-4, s-au împrăştiat perforând *prădătorii* din calea lor. Cei din apropiere au fost dezintegraţi într-o ceaţă sângerie, resturile mai grele de carne şi oase lovind asfaltul cu bufnituri surde. Mai departe, membrele au fost smulse şi trupurile sfârtecate cu organele risipite pe jos. Trupurile au fost aruncate prin aer.

— 9 şi 10, a strigat Krandle.

Două explozii apropiate au spart noaptea, spulberând şi mai mulţi *prădători*. La auzul lor, cei din faţă s-au oprit un moment ca să se întoarcă să vadă ce a erupt în mijlocul lor. Detunăturile exploziilor s-au topit, urmând un moment de linişte.

— Măi să fie… Aţi văzut exploziile? întrebă Speer.

În liniştea de acum, lui Krandle îi ţiuiau urechile.

Prădătorii din faţă, toţi ca unul, s-au întors către pod şi au urlat.

Gata pauza. Krandle a tras în grămada de *prădători* care şi-au reluat atacul. Concentrat să doboare ţintele una după alta, a fost surprins să constate că – privind prin dispozitivul optic de ochire – nu a văzut… nimic. A mişcat arma stânga-dreapta, căutând altă ţintă. Dar nu era decât o lucire verde de trupuri căzute… nici unul în picioare. Coborând arma, a privit cu ochiul liber spre masacru. Cadavrele zăceau unele peste altele; unele se târau de parcă încercau să scape de durere. Apoi, a băgat de seamă lipsa ţipetelor. Singurii care mai gemeau şi strigau erau cei răniţi. În spatele său, ceilalţi din echipă se uitau şi ei la carnagiu.

Mirosul de praf de puşcă s-a împrăştiat, făcând loc mirosului crud, metalic, al sângelui vărsat şi duhorii intestinelor împrăştiate de adierea vântului. Sute de *prădători* de noapte, probabil peste o mie, zăceau pe pământul răscolit din care abia dacă se mai vedea câte un petic liber.

— Asta-i tot? a întrebat Speer.

— Mira-m-aş. Noi nu i-am văzut niciodată renunţând, iar în oraşul acesta trebuie să fi fost câteva mii, spuse Franklin.

— Verificaţi muniţia. Se vor întoarce. Minele Claymore i-a făcut să ezite. Fiţi gata pentru o schimbare de tactică, a ordonat Krandle.

— Douăzeci, plus câte or mai fi în magazia curentă, a raportat Speer.

Au raportat şi ceilalţi situaţia lor privind rezerva de muniţie; au folosit aproape o treime din cantitate.

— Presupun că tu mai ai încă majoritatea magaziilor pline, frumosule, i s-a adresat Speer lui Blanchard.

— A trebuit să mă ocup de minele *Claymore*, a răspuns acesta, ridicând din umeri.

— Verifică firele rămase. Trebuie să ştim câte mine funcţionale mai avem.

Blanchard a deconectat *clacker*ele şi a pus testerul pe fiecare.

— Toate circuitele sunt OK, a raportat.

Ţipete, altele decât cele ale răniţilor, au răsunat mai tare, dar oarecum înăbuşite. Krandle s-a uitat în lungul şoselei, încercând să localizeze sursa. De fiecare dată când crezu că a reuşit, aceasta se schimba.

— Sunt printre copaci, spuse Miller.

Toţi ochii au privit în stânga şi în dreapta şoselei, încercând să pătrundă prin vegetaţie. Strigătele s-au auzit mai puternic, venind din ambele direcţii.

— Urmează să ne atace din ambele părţi, a constatat Krandle. Speer, tu ajuţi la stânga, dacă vin pe acolo. Blanchard, tu stai lângă mine. Franklin, tu, Miller şi Ortiz preluaţi dreapta.

Ca şi cum ar fi fost apăsat un buton, strigătele au încetat. Mai puţin cele înăbuşite ale răniţilor din apropierea şoselei.

— Eh, asta e chiar sinistru, şopti Speer.

În depărtare, aproape de locul unde minele le-au decimat rândurile *prădătorii* de noapte au ieşit din pădure, ocupând şoseaua. S-au adunat rânduri, rânduri, cu ochii sclipind argintiu când lumina cădea asupra lor. Dincolo de primele rânduri, se adunau tot mai mulţi, câteva mii care au ocupat întreaga şosea, până departe.

— Băga-mi-aaaşşş! a şoptit din nou Speer.

Krandle a simţit că se îneacă, iar stomacul i s-a strâns. De la *Captain* Walker auzise istorisiri despre abilitatea lor de a-şi schimba tacticile, dar nu a crezut nicicând că chiar sunt capabili

de aşa ceva. I-a considerat nişte animale, poate ceva mai isteţe, dar oricum, fără minte.

Prădătorii de noapte se înghesuiau, ca şi cum ceva se mişca printre ei. Linia celor din frunte şi unul solitar au păşit înainte şi s-au oprit la câţiva paşi în faţa celorlalţi. Masa de *prădători* şi echipa SEAL se priveau nemişcaţi unii pe alţii peste spaţiul deschis. *Prădătorul* solitar şi-a ridicat capul, privind în dreapta şi stânga, părând a cerceta orizontul. Apoi, plecându-şi capul pentru a se uita direct la grupul de militari de pe pod, a urlat. Hoarda de *prădători* ai nopţii a năvălit prin jurul lui, noaptea răsunând din nou de strigăte.

Krandle se gândi la o retragere către mijlocul podului unde să creeze o poziţie de rezistenţă, dar *prădătorii* nopţii ar escalada grinzile, ajungând imediat peste ei.

A apelat submarinul prin radio.

— Urmează să avem nevoie de jucăriile alea, şi încă repede. Lansaţi asupra coordonatelor ’1’ şi ’2’, dinspre sud spre nord, în lungul şoselei.

— Cinci minute, *Chief*... gata, gata, FOC! a recepţionat.

Krandle a apăsat butonul ceasului pentru a activa cronometrul.

— Cinci minute, băieţi. Trebuie să menţinem poziţia aici. Trageţi asupra lor tot ce avem. Blanchard, detonează minele *Claymore* când ajung ăştia în dreptul lor. Păstrează-le pe cele patru de lângă pod.

Cu degetul mare, Krandle a fixat selectorul de foc pe *auto*, şi, împreună cu ceilalţi, a început să trimită rafală după rafală în *prădătorii* care atacau. Cei din prima linie au căzut ca şi cum s-ar fi împiedicat simultan. Când ceilalţi au ajuns la trupurile căzute, au sărit peste ele, făcând dificilă ochirea lor. Linia de atac, iniţial solidă, a devenit neregulată, dar locurile goale erau imediat completate. Erau mai multe trupuri care năvăleau spre ei decât putea doborî focul susţinut, iar linia de atac se apropia inexorabil.

Două explozii au răsunat în noapte, pulverizând momentan hoarda urlătoare. Linia de atacatori a şovăit când bilele de rulment i-au împroşcat rândurile. *Prădătorii* nopţii s-au avântat prin fumul ce se împrăştia, continuându-şi atacul. Gloanţele continuau să subţieze rândurile frontale, trupurile căzând cu grămada. Au urmat alte două explozii, dar ei continuau să vină.

Aruncând o privire la ceas, Krandle a avut sentimentul copleşitor că nu vor putea rezista încă 3 minute, cât mai rămăseseră.

În larg, suprafaţa oceanului a erupt într-un gheizer de apă atunci când racheta de croazieră s-a înălţat către cer. În trena de apă, motorul s-a activat, racheta a intrat în traiectorie orizontală, peste ape. După 5 secunde, o a doua rachetă a spart suprafaţa şi s-a angajat pe traiectorie.

Krandle a largat magazia goală, a introdus alta plină, şi a armat. Închizătorul a băgat noul cartuş pe ţeavă, iar el a continuat să tragă în rândurile compacte de atacatori. O rafală, apoi alta, în grămada de trupuri, fără a se mai obosi să ochească unul anume. Gloanţele vor lovi ceva, şi, pentru moment, asta era suficient – să doboare cât mai mulţi *prădători* de noapte.

Focul celor din grupa sa era neîncetat, aerul din faţa lor fiind străbătut de nenumărate gloanţe. Acestea pătrundeau în trupuri, braţe, picioare, umeri, piepturi şi capete. Pielea era sfâşiată, iar oasele sparte. Lovind la nivelul genunchilor, gloanţele erau deviate în sus, perforând coapsele şi intestinele înainte de a ieşi prin umeri. Terenul din jurul membrilor grupei SEAL era acoperit cu sclipirile tuburilor de cartuşe trase şi ale magaziilor goale. Totuşi, *prădătorii* înaintau pas cu pas ca un val de neoprit.

Două minute.

A explodat şi încă o mină *Claymore*, spulberând numeroşi *prădători* de noapte, dar punctul culminant se apropia – momentul când grupa SEAL se va afla la doar câteva secunde de a fi încolţită şi anihilată. Linia atacatorilor era aproape, iar focul armelor abia reuşea să mai ţină monştri pe loc.

Era ca o luptă împotriva unui val de apă. O mică ezitare şi valul se va prăbuşi peste ei.

Grămezile cu cadavrele celor din faţă se măreau, încetinind eforturile *prădătorilor*.

— La copaci! a strigat Miller.

Aruncând o privire într-acolo, Krandle a văzut *prădătorii* năvălind din lizieră.

— Cât crezi că ne-ar trebui ca să alergăm în celălalt capăt? a strigat Krandle către Blanchard.

— Mai mult de 200 m… aproape 40 secunde. Chiar 30, cu bastarzii ăştia la curu' meu.

— Speer?

— Îmi bag coada-n priză şi pot să mă şi teleportez acolo dacă trebuie.

Gândurile se învolburau cu viteza luminii în mintea lui Krandle. Dacă echipa pleca prea devreme, *prădătorii* vor ajunge pe pod şi peste ei. Totuşi, nu vor reuşi să ţină la distanţă şi noua hoardă de atacatori şi pe cea de pe şosea, în acelaşi timp.

La dracu! Trebuie să plecăm.

— Franklin, i-ai pe ceilalţi şi ia poziţie la mijlocul podului. Eu am să aştept şi am să detonez minele *Claylore*. Să nu mă faceţi sită. Acum, luaţi-o din loc!

Ceilalţi s-au întors şi au rupt-o la fugă. Fără focul armelor care că-l ţină pe loc, valul s-a prăbuşit şi a năvălit înainte. Cei care alergau dinspre pădure erau aproape, unii chiar căzând în defileu din grămada strânsă de trupuri.

Ceasul a trecut de limita de patru minute.

Destul de bine.

Krandle a apăsat repede pe *clacker*e, unul după altul. Exploziile apropiate, la intervale extrem de scurte, au zguduit podul. O ceaţă umedă s-a amestecat cu vălătucii de fum. Fără să mai arunce vreo privire, a sprintat către camarazii săi postaţi aproape de mijlocul podului. Când a ajuns la ei s-a întors cu faţa către urmăritori. Fiecare SEAL a descărcat câte o magazie în masa de *prădători*.

— Retragerea! a zbierat Krandle, privindu-şi ceasul.

Nu era nevoie să le spună civililor să alerge; deja îşi luaseră picioarele la spinare. Eh, majoritatea. Doi îl ajutau pe cel cu piciorul rănit – „ajutorul” fiind o chestiune de interpretare. Mai bine spus, îl târau.

Aproape de capătul podului, Krandle a observat două trupuri cu legăturile târgilor improvizate peste ei. Habar nu avea când muriseră. Un vuiet şi o coadă de flăcări a fulgerat pe deasupra lor. El şi echipa sa sau aruncat în iarba de dincolo de şosea când au auzit o serie de detunături în spate.

Suita de explozii a spart noaptea, devenind un bubuit continuu. Toţi ca unul s-au întors ca să se „ocupe” de orice *prădător* de pe pod, dar NVG-urile lor erau orbite de exploziile muniţiei cu dispersie detonată asupra ţintei. Un alt vuiet a trecut pe deasupra capului, adăugându-şi încărcătura la exploziile fulminante.

Ecourile s-au rostogolit până în depărtare.

Membrii echipei s-au ridicat într-un genunchi, cu armele orientate către pod. Pentru că se aşteptase să mai rămână unii *prădători*, Krandle era derutat de podul gol. NVG-ul său şi-a revenit. De cealaltă parte a defileului, totul era devastat.

Pământul răscolit era de nerecunoscut. Pe laterale, dispăruseră tufişurile din lizieră, iar copacii erau smulşi şi aruncaţi în toate părţile. Cadavre şi bucăţi de trupuri atârnau prin crengi ca într-o scenă macabră de film. Rămăşiţe de braţe şi picioare răsăreau din ţărână. Chiar şi de la distanţă, Krandle simţea duhoarea sângelui şi a intestinelor sfâşiate, amestecată cu a prafului de puşcă. Nu se vedea, nici nu se auzea măcar un singur *prădător*.

— Eu nu mă întorc prin *chestia* asta, a bombănit Speer.

În toţi anii săi de acţiune, Krandle nu a mai văzut niciodată un asemenea grad de distrugere. A apelat submarinul ca să raporteze că totul este *'clear'* şi ca să mulţumească, informând că-şi vor petrece restul nopţii pe pod. Civilii s-au întors, rănitul fiind foarte palid. Au vorbit puţin pe parcursul nopţii, pentru că fiecare se gândea la cele întâmplate.

— Dacă nu sunt *acum* pe picior de plecare, atunci pariez că au plecat de mult. Eu aşa aş fi făcut dacă auzeam ce căcat se-ntâmplă pe-aproape, a spus Speer.

Krandle a dat din cap. Speer spunea întotdeauna exact ce-i trecea prin cap, fără să-şi dea seama cum îi putea afecta pe ceilalţi. Spunea bine ce spunea, dar asta însemna că soţiile şi fiicele erau şi ele plecate.

Nu ştia să socializeze, asta e.

— Nu ştiu. S-ar putea să se fi pitit doar, ca să-şi salveze viaţa, nedorind să iasă la iveală şi să rişte vreo întâlnire accidentală. Vom vedea dimineaţă.

Restul nopţii a trecut fără evenimente. periodic se auzeau urlete îndepărtate, dar nu se apropia nimic de terenul morţii. Aparent, chiar şi *prădătorii* de noapte se săturaseră. Făcând de pază cu schimbul, SEAL s-au odihnit pe cât au putut.

• • •

După răsărit, lui Speer şi Miller le-au trebuit doar vreo 40 minute ca să descopere urmele lăsate de ATV-uri pe un drum forestier. La mică depărtare în susul unei coline, ascunse prin

vegetaţia perenă a unui luminiş, au găsit două containere modulare şi vreo 14 bandiţi răspândiţi în jurul lor. ATV-urile şi vanurile erau parcate într-o parte. Unele dintre femei erau legate de copaci, altele nu se vedeau – probabil erau închise în containere. Femeile legate şi tipul vehiculelor erau indiciile de care aveau nevoie Krandle. Lăsând civilii să sape gropi puţin adânci pentru cei doi care sucombaseră datorită rănilor, Krandle şi ceilalţi SEAL li s-au alăturat lui Speer şi Miller.

Speer a arătat către copacii de pe partea cealaltă, unde, sprijinit de un trunchi, erau unul dintre bandiţi, probabil cel pus să stea de pază. Altul era poziţionat chiar lângă drum, în faţa unui brad imens. Amândoi aveau atenţia concentrată – dacă „concentrată" era termenul corect – către drumul forestier. Evident, considerau că orice ameninţare urma să vină din acea direcţie, că nimic nu avea ce să vină dinspre pădure. Ţinând seama de focul de arme susţinut şi de exploziile din timpul nopţii, Krandle era niţel derutat de nonşalanţa lor.

Poate că asta venea din ideea că toată lumea era a lor şi puteau face ce vor.

— Nu văd nici un radio la ăştia doi care-s de pază, spuse Speer.

Krandle a analizat câteva momente ideea de a ataca dinspre partea nepăzită a taberei, dar a ales ca mai întâi să neutralizeze gărzile. Întotdeauna este mai bine să *rezolvi* mai întâi perimetrul, şi abia apoi să faci mişcarea decisivă.

Le-a ordonat lui Speer şi Ortiz să doboare primul gardian, în timp ce ceilalţi le acopereau apropierea de el. Dacă tabăra era alertată, Speer şi Ortiz vor elimina ambele gărzi, în timp ce Krandle şi ceilalţi din echipă îi vor ataca pe cei de lângă containere. Asta însemna un schimb de focuri care era întotdeauna riscant.

„*Să nu vă pese de glonţul care are marcat pe el numele vostru* – le-a spus unul dintre instructorii lor. *Cele anonime trebuie să vă îngrijoreze*."

Dacă echipa îi putea lua prin surprindere, îi putea doborî înainte de a mai putea trage vreun foc. Dacă se ajungea la o luptă, unul dintre bandiţi ar fi putut împuşca femeile ca un gest final de sfidare.

Speer s-a strecurat ca un şarpe printre copaci, dând deoparte crenguţele şi acele de brad înainte de a pune ferm piciorul jos. Cel

de pază stătea pe un trunchi de copac căzut, studiindu-şi intens unghiile. Sprijinită lângă el se afla carabina AR-15. La mică distanţă în spatele omului, Speer şi Ortiz şi-au lăsat încet în iarbă armele M-4, şi au scos din teacă pumnalele cu lama de 15 cm.

Apropiindu-se din spate, foloseau copacii ca acoperire, rămânând mereu cu ochii asupra omului; cei doi SEAL înaintau centimetru cu centimetru către el. Un pas... ghemuit... aşteptare... alt pas... ghemuit... aşteptare... Omul habar n-avea de pericolul care se apropia de el, că viaţa sa se va termina peste câteva secunde. Cei doi se mişcau atât de neauzit, încât au ajuns la doar o jumătate de metru în spatele lui.

Acesta, terminând să-şi mai admire manichiura, şi-a ridicat privirile către drumul forestier. Cu un semn către Ortiz, Speer s-a ridicat şi a păşit înainte. A pus o mână în jurul capului omului, acoperindu-i gura şi nasul. Trăgându-i capul pe spate, i-a înfipt pumnalul sub coaste, în sus, direct în inimă. Apoi l-a scos şi l-a înfipt din nou, de data aceasta în plămân.

În clipa când Speer l-a prins de cap, Ortiz a sărit peste trunchi şi i-a imobilizat ferm picioarele omului pentru a-l imobiliza cu totul. Celălalt gardian se afla destul de aproape ca să audă orice zgomot sau zbatere şi ar fi venit să cerceteze.

Speer a simţit cum trupul victimei înţepeneşte chiar de la prima lovitură. Pe ambele sale mâini a început să curgă sânge din gura şi rănile din pieptul celui mort. Scoase apoi cuţitul din pieptul acestuia şi i l-a înfipt în laterala gâtului.

Speer şi-a reamintit una dintre lecţii: „*Nu vă opriţi până ce ţinta este doborâtă definitiv. Nu înjunghiaţi şi vă daţi înapoi ca să admiraţi ce treabă bună aţi făcut sau ca să aşteptaţi o reacţie.*"

Sângele a ţâşnit din rană şi a curs pe degetele lui Speer şi în jos, pe pieptul omului. Ţinându-i capul pe spate, Speer se uita în ochii lui, urmărind cum se împăienjenesc. Trupul a devenit moale, neauzit, Ortiz a ridicat picioarele mortului peste trunchiul copacului şi amândoi l-au aşezat în lungul acestuia.

— Genul acesta de rahat nu este niciodată uşor de făcut, a şoptit Speer, ştergându-şi lama pumnalului de jeanşii omului.

— Nu. Niciodată nu e, a aprobat Ortiz.

A ridicat carabina A-15 şi i-a extras magazia.

— Păstrăm noi muniţia. Vrei să mă ocup eu de următorul?

— Nu, o fac tot eu. Doar că nu-mi place.

Recuperându-şi armele din iarbă, au lăsat în urmă mirosul metalic al sângelui, s-au strecurat către celălalt gardian. Ceilalţi SEAL s-au repliat şi ei pentru a asigura acoperirea. Ideal ar fi fost să doboare toate gărzile simultan, dar realitatea nu este ideală. Una câte una, au *neutralizat* gărzile rămase cam prin aceeaşi metodă.

Deodată a izbucnit un ţipăt. SEAL s-au întors toţi ca unul către sunet, răspândindu-se la adăpost, cu armele pregătite. Ţipătul altei femei a reverberat printre copaci, urmat de două voci puternice.

— În linie, înaintăm în linişte, a ordonat Krandle prin radio.

Cu ochii pe tabără, Krandle a văzut că o femeie era târâtă violent pe pământ şi trântită în mijlocul taberei. Trei oameni au îngenuncheat lângă ea, doi de o parte şi de alta, iar celălalt ţinând-o de picioare. Restul oamenilor, cu o varietate de arme agăţate pe umeri, s-au adunat în semicerc, rânjind.

— Am numărat cincisprezece. La fel şi tu, Speer? a şoptit Krandle în microfonul de la gât.

— Da.

— Franklin, Miller, Ortiz, doborâţii mai întâi pe cei trei de lângă femeie. Atenţie cum trageţi. N-are rost să mai aşteptăm. Atacăm în forţă, a ordonat Krandle.

Toţi ca unul, SEAL au ieşit din ascunzişuri, cu carabinele în umăr, totul într-o mişcare fluidă. Împreună, au năvălit în tabără, precum un val rapid de negură.

Pop. Pop. Pop. Parcă erau nişte artificii.

Cei doi oameni de lângă femeie s-au prăbuşit, din locul unde au lovit gloanţele, în cap lângă ureche, izbucnind o ceaţă sângerie. Cel ce ţinea picioarele femeii a căzut pe spate, împuşcat în piept. Alt glonţ l-a lovit în nas şi s-a fragmentat după ce a pătruns în craniu.

Majoritatea bandiţilor s-au prăbuşit la pământ de parcă ar fi fost cosiţi. Alţii au avut răgaz o fracţiune de secundă şi au încercat să se adăpostească. Au reuşit să facă doar un pas înainte ca să-i ajungă gloanţele, şi să-i trimită cu faţa la pământ.

Stropită toată de sânge, femeia continua să ţipe, încercând să se târască înapoi, departe de cadavre.

În doar câteva secunde, s-a terminat.

Norişori de fum alb pluteau prin tabără, disipându-se pe măsură ce se mişcau. Femeia se uita în jur şocată. Câţiva dintre

bandiţii răniţi gemeau şi încercau să se îndepărteze târâş. Unul şi-a întins braţele şi şi-a tras trupul înainte câţiva centimetri. În jurul său, sângele curgea pe pământ. Fixând punctul roşu al laserului pe pieptul lui, Krandle a tras de două ori. Trupul acestuia a tresărit la fiecare lovitură. Cu un ultim oftat care a stârnit praful din jurul gurii, corpul a rămas nemişcat. Restul echipei a început să dea lovitura de graţie celor răniţi.

Indiferent ce fel de lume se va ridica din cenuşa celei vechi, felul acesta de „oameni" nu-şi aveau locul în ea.

— Blanchard, vezi de femei. Restul facem un perimetru. Dacă pot să se mişte, ne întoarcem la ceilalţi cu aceste vanuri.

Blanchard a îngenuncheat lângă prima femeie, verificând dacă e rănită. În timp ce răspundea la întrebări, expresia feţei reflecta frica şi şocul. În timp ce se uita la cel ce o îngrijea, privirea i s-a oprit pe pumnalul din teaca de la picior. Cu ochii îngustaţi, chipul înspăimântat i s-a schimbat în furie, iar ochii i s-au înroşit de ură.

— Acesta e bine ascuţit? a întrebat făcând semn către pumnal.

— Ăă, da.

— Poţi să mi-l dai?

— Pentru ce?

— Am puţină treabă.

— *Chief*, vrea să-i împrumut pumnalul.

Krandle s-a uitat la ea şi a văzut expresia profundă de răzbunare. Cam avea ideea ce au însemnat orele din urmă pentru aceste femei, şi înţelegea cam ce urmărea cu această cerere. Privind către cadavre, ştia că bandiţii, plecaţi de pe astă lume, nu vor mai simţi nimic. Se simţea prins între profanarea cadavrelor şi înţelegerea faptului că aceste femei aveau nevoie de ceva care să le readucă în fire.

— Dă-i-l, a confirmat Krandle.

După ce două dintre femei s-au răzbunat asupra cadavrelor, SEAL au ajutat la adunarea proviziilor bandiţilor, inclusiv armele. Le-au încărcat în vanuri, pentru a fi folosite de civili în călătoria lor. Cadavrele au fost lăsate zăcând pe jos în pădure, sângele coagulat fiind supt de ţărâna uscată.

• • •

La regăsirea cu ceilalţi civili, mulţumirile tuturor au fost copleşitoare. Krandle nu s-a priceput niciodată la chestiunile emoţionale, aşa că a dat doar din cap şi a răspuns formal, nedorind nimic altceva decât să plece. Fizic, femeile erau destul de bine, dar era sigur că trauma emoţională le va urmări tot restul vieţii.

Când soarele s-a ridicat pe cerul dimineţii, Krandle le-a dat cheile de la van celor din grupul de civili, indicându-le direcţia nord, către Olympia unde *Captain* Walker va lupta cu *prădătorii* nopţii pentru a pune bazele unui sanctuar pentru supravieţuitori.

Au ajuns cu barca în zona de spargere a valurilor, unde apa haotică i-a udat pe toţi de la bord înainte ca barca să se stabilizeze cu prova către larg. Speer a manevrat-o în aşa fel încât să nu fie împinsă înapoi pe panta de spargere a valurilor. Accelerând motorul s-au avântat printre valurile din largul Pacificului. Drept în faţă, o formă întunecată, ameninţătoare, a ieşit încet la suprafaţă. Evident era unul dintre *prădătorii* oceanului. Speer a ghidat barca zodiac către puntea abia înălţată deasupra apei.

După ce şi-au depozitat echipamentul în vestiar, au coborât în adâncul navei.

USS *Santa Fe* (SSN-763) s-a scufundat în linişte, la fel cum ieşise la suprafaţă, iar oceanul a rămas din nou doar o întindere nesfârşită de valuri.

SFÂRŞIT